

[Gammelgaard]

finanspolitik, som prægede dansk økonomi op igennem 1970erne og i begyndelsen af 1980erne, en politik, der vil sætte de opnåede resultater over styr og føre dansk økonomi tilbage i den stagnation og pessimisme, som vi netop har kæmpet os ud af.

Socialdemokratiet har ikke lært af erfaringerne, men kører stadig ud ad samme linje med øgede offentlige udgifter finansieret via stadig større skatteudskrivninger. Det er en politik, der kunne gennemføres i 1930erne, 1940erne, 1950erne og 1960erne, men da var skattetrykket lavt og den offentlige sektor lille i forhold til den private sektor. Denne situation er nu omvendt, og derfor har vi også brug for den modsatte politik, nemlig en politik, der overfører ressourcer fra den offentlige til den private sektor. Denne drejning er en simpel nødvendighed, fordi det er det private erhvervsliv, der skal bære opsvinget og producere os ud af krisen i form af en kraftig stigning i eksporten og investeringerne.

Socialdemokraterne fastholder, at statens aktivitetsniveau skal øges på bekostning af det private initiativ. Hvad er det, de vil? De vil hæve selskabsskatten fra de nuværende 40 pct. til 50 pct., altså en forhøjelse på ikke mindre end 25 pct. Hertil kommer, at de ud over at belaste husstandene i form af forhøjede A-kassebidrag vil forhøje giftskatterne, øl-, vin-, spiritus- og tobaksafgifterne m.v. Socialdemokratiet vil med andre ord give den stærkt misbrugte skatteskrue endnu en omgang.

Hvad skal disse øgede indtægter så bruges til? De skal ikke bruges til at nedbringe underskuddet på statens finanser eller med andre ord til at betale renteudgifterne på den enorme gæld, som den socialdemokratiske regering efterlod sig i september 1982. Nej, de skal bruges til at øge udgifterne endnu mere.

Overbudspolitikken tid er endnu ikke begravet i det socialdemokratiske parti. Arbejdsløshedsdagpenge, efterløn, sygedagpenge og kontanthjælp skal hæves med 5 pct. pr. modtager, og Statens Uddannelsesstøtte skal forhøjes kraftigt. Det vil koste 3,2 mia kr. Men det er ikke nok. Hertil kommer merudgifter til drifts- og anlægsudgifter i den offentlige sektor på 1,2 mia kr. Tilsammen altså merudgifter på 4,4 mia kr.

Socialdemokraterne påstår selv, at de i deres ændringsforslag har balance i tingene, men det er under forudsætninger, som synes at være mildest talt meget overdrevne.

Man forudsætter således, at beskæftigelsen vil stige med ikke mindre end 10.000 alene i 1985 som konsekvens af ændringsforslagene. Det er rent ud sagt en forudsætning, som ikke har det fjerneste hold i virkeligheden. Budgetdepartementet har således beregnet, at merbeskæftigelsen højst kan blive på 4.000, og så er der ikke taget højde for den negative virkning som følge af selskabsskatteforhøjelsen. Det er klart, at netop selskabsskatteforhøjelsen vil give anledning til pessimisme i erhvervslivet med deraf følgende faldende investeringer, produktion og beskæftigelse. Budgetdepartementet siger således også – og jeg citerer – at »efter få år vil beskæftigelseseffekten være ubetydelig eller negativ«. Det var fra budgetdepartementets bemærkninger til de socialdemokratiske ændringsforslag.

Budgetdepartementet påviser samtidig, at der ikke er budgetmæssig sammenhæng i de socialdemokratiske ændringsforslag. De øgede indtægter kan simpelt hen ikke dække det opskruede udgiftsniveau. Socialdemokratiet har således beregnet, at merudgiften som følge af ophævelse af karensdagen vil være 200 mill. kr., et beløb, som er skudt helt ved siden af. Beløbet dækker alene forsikringsudgifter vedrørende private arbejdsgivere.

Det reelle beløb for de samlede merudgifter i 1985 for det offentlige ved at realisere det socialdemokratiske forslag på dette område vil antagelig beløbe sig til 800 mill. kr. Oven i dette kommer så som nævnt alle de negative afledede virkninger af selskabsskatteforhøjelsen og ophævelsen af karensdagsordningen for private.

Ophævelse af karensdagsordningen alene vil koste de private arbejdsgivere ca. 1,5 mia kr. svarende til en forøgelse af lønsummen på ca. 0,8 pct. Den isolerede effekt heraf vil være en forringet konkurrenceevne, der efter 3–4 år betyder, at arbejdsløsheden vil stige med 4.000–5.000 personer.

Statsfinansielt betyder ændringsforslagene således, at underskuddene vil blive forøget, og det er ikke just det, vi har brug for i den nuværende situation.

De øgede underskud har også afledede virkninger i form af øget renteniveau og gæld og ikke mindst en negativ påvirkning af